

STRHUJÚCA
PSYCHODRÁMA

**Maria vás žiada
o priateľstvo.**

Žiadosť o priateľstvo

Maria je však mŕtva.

Alebo nie je?

LAURA MARSHALLOVÁ

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

Žiadosť o priateľstvo

LAURA
MARSHALLOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Laura Marshall: FRIEND REQUEST,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve SPHERE, Veľká Británia 2017,
preložila Zuzana Angelovičová.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5180. publikácia
a 14. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Reiselová

Jazyková redaktorka Simona Rošková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

Preklad diela finančne podporil Literárny fond.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Laura Marshall 2017

Translation © Zuzana Angelovičová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

ISBN 978-80-222-0954-0

S láskou venujem M, C a A.

1. kapitola

2016

Správa sa mi v e-mailovej schránke objavila znenazdajky ako blesk z jasného neba: *Maria Westonová vám poslala žiadosť o priateľstvo.*

Na sekundu mi uniká, že ide o Facebook, a vnímam len, že „Maria Westonová sa so mnou chce spriatelíť“. Inštinktívne zabuchnem laptop. Mám pocit, že mi v hrdle zrazu narástla hrča, ktorá nasáva vodu, zväčšuje sa a upcháva mi dýchacie cesty. Dusím sa. Snažím sa zhlboka dýchať a nejako sa upokojiť. Možno som zle videla. Určite som zle videla, lebo to jednoducho nie je možné. Pomaly otváram laptop a rozochvenými rukami sa vraciam do e-mailovej schránky. Svieti to tam čierne na bielom, nič sa nedá robiť – Maria Westonová sa so mnou chce spriatelíť.

Až doteraz to vyzeralo na úplne obyčajný deň. Henry dnes prespí u Sama, takže som celý deň pracovala na úvodnom návrhu pre zákazníka, ktorý chcel celý interiér od stien až po koberec a pohovky v rôznych odtieňoch béžovej a *taupe*, ale zároveň nechcel, aby dom pôsobil nudne.

Keď som videla, že mi prišiel nový e-mail, potešila som sa, lebo som dúfala, že ma namiesto ponukových e-mailov na chvíľu zabaví nejaká súkromná správa.

Teraz by som však bola vskutku vďačná aj za nevyžiadané reklamy a úplne najradšej by som sa vrátila do polospánku spred

niekoľkých minút. Určite si zo mňa niekto len nemiestne vystrelil... Ale kto by to mohol byť? Komu by toto mohlo pripadať vtipné? Kto by mohol vedieť, ako takéto niečo na mňa zapôsobí?

Jasné, riešenie je jednoduché. Stačí vymazať e-mail, otvoriť Facebook, vôbec si nepozrieť profil a jednoducho zamietnuť žiadosť o priateľstvo. Jedna časť môjho vnútra ma nabáda, aby som tak urobila, a dáva to hlasno najavo. Mám však aj druhú časť – tichú a hlboko pod povrchom –, ktorá to chce vidieť, vedieť, pochopiť.

Už nerozmýšľam. Potvrdím žiadosť a zrazu som tam – na profilovej stránke Marie Westonovej. Dívam sa na starú, očividne analógovú a neskôr naskenovanú fotografiu. Jemne sa z nej usmieva Maria v zelenom kabátiku školskej uniformy. Vietor jej rozvieva dlhé hnedé vlasy. Pátram po nejakých stopách, ale na stránke je toho veľmi málo. Nemá zverejnených priateľov a okrem profilovky ani žiadne iné fotky.

Nezaujato ma pozoruje spoza počítačovej obrazovky. Jej chladný pohľad som na sebe nepocítila už vyše dvadsaťpäť rokov, tak dlho som mu nestála zoči-voči, keď jasne vnímate, že vás ním hodnotí a skúma – nie zloprajne odsudzuje, nič také –, a cítite, že o vás toho vie viac, ako by vám bolo milé. Uvažujem, či si niekedy uvedomila, čo som jej vlastne urobila.

V pozadí vidieť školu z červených tehál. Je mi známa, ale zároveň pôsobí zvláštne, akoby ani nepatrila do mojich spomienok. Stráviť niekde päť rokov a chodiť tam každý deň... A potom je zrazu koniec a už tam viac nevkráčite – akoby to miesto ani neexistovalo.

Zisťujem, že sa na fotografiu nevydržím dlho pozerieť. Oči mi blúdia po kuchyni a hľadajú niečo obyčajné, o čo by sa opreli, čo by im umožnilo odpočinúť si od tejto mätúcej novej reality. Vstávam a pripravujem si kávu – vkladám hladkú a lesklú kapsulu do kávovaru, presným, naučeným pohybom stláčam tlačidlo a napokon si ohrievam a pením mlieko –, dobre známy rituál ma upokojuje.

Sedím tu uprostred pasce svojho pohodlného života príslušníčky strednej triedy, ženy blížiacej sa k strednému veku. Spoloč-

nosť mi robia kuchynské spotrebiče a fotografia z minuloročnej letnej dovolenky, na ktorú sme s Henrym po prvý raz šli sami. Mám ju vystavenú. Sami sme sa aj odfotili – pri bazéne, pokožku máme slaná a pozlátenu slnkom, Henry má okolo úst jemný tieň, na miestach, kde sa na zvyšky neodmysliteľnej každodennej zmrzliny prilepili čiastočky prachu.

Za francúzskymi oknami si moja záhradka oblieka pochmúrne farby neskorej jesene a chodník sa leskne skorým mrznúcim dažďom. V otlčených črepníkoch sa ukrývajú hnedasté pozostatky už vopred márných letných pokusov o pestovanie vlastných bylín. Tmavnúca popoludňajšia obloha pripomína matné pásy sivej bridlicovej škridly. Dovidím až na jeden z vežiakov, ktoré sa tu a tam, ako zlomyseľní obri, týčia ponad rady viktoriánskej zástavby prerobenej na byty, ako je ten môj. Pre túto časť juhovýchodného Londýna je typická. Táto izba, tento dom, život, ktorý som si tak opatrne vybudovala. Moja malá rodina zložená len z dvoch členov. Ak by jedného z nás niečo postihlo, z rodiny neostane nič. Čo by sa muselo stať, aby to tak dopadlo, aby sa všetko zrútilo, rozpadlo a ostali by len ruiny?

Hádam na to ani veľa netreba, možno oveľa menej, ako si myslím. Možno by stačilo jemne pošuchnúť, postrčiť tak slabučko, že by som to vlastne ani necítila.

V kuchyni s tlmenými sivastými stenami holubičej farby a vybielenými drevenými povrchmi je až nepríjemne teplo. Pri zvuku kávovaru, ktorý takmer nevnímam, lebo ho počúvam každý deň, jedným uchom registrujem správy v rádiu, ktoré je tiež každodennou súčasťou zvukov v kuchyni – športové víťazstvo, zmeny vo vláde, príbeh pätnásťročnej dievčiny, ktorá spáchala samovraždu, lebo jej priateľ zverejnil na internete jej nahé fotografie. Už len tá predstava... pocítim zmes súcitu k dievčine a zahanbenej vďačnosti za to, že za mojej mladosti ešte neexistovali telefóny s fotoaparátom. Prechádzam k francúzskym oknám a otváram jedno z nich, lebo potrebujem čerstvý vzduch, nachádzam však ľadový vietor, ktorý ho zabuchne.

Káva je hotová a už nemám na výber. Sadám si k laptopu, v ktorom na mňa trpezlivo a tajomne čaká Maria. Prinútim sa pozrieť jej do očí a márne pátram po tom, čo sa s ňou vlastne stalo. Na fotografiu sa pokúšam hľadiť tak, ako by ju vnímal bežný pozorovateľ – obyčajná školáčka, stará fotografia, ktorú matka celé roky každý týždeň prekladá na iné miesto, aby pod ňou utrela prach. Nejde to, poznám jej príbeh, a preto ju tak vnímať nedokážem.

Maria Westonová sa chce spriateľiť. A možno práve o to celý čas išlo – Maria Westonová sa so mnou chcela priateľiť, ale ja som ju sklamala. Počas celej dospelosti sa mi ukrývala kdesi tesne za hranicou svedomia, ako-tak sa mi darilo udržať ju za ňou – ako rozmazaný tieň, ktorý som síce vnímala len periférne, nikdy mi však celkom nezmizol zo zorného poľa.

Maria Westonová sa chce spriateľiť.

Lenže Maria Westonová je už viac ako dvadsaťpäť rokov mŕtva.

2. kapitola

1989

Celú noc som nespala a snažila som sa nejako pochopiť, čo sa vlastne stalo, čo som urobila. Oči mám červené a pália ma od únavy, no neodvážim sa zaspáť. Ak zaspím, ráno si síce jednu blaženú, zároveň hroznú sekundu nebudem nič pamätať, ale viem, že to príde. Všetko sa na mňa zosype a pre tú jednu sekundu nevedomosti to bude ešte oveľa horšie.

Spomínam si, ako som naposledy pozorovala svitanie, vtedy v Sophiinej posteli. Teraz je oveľa divokejšie a bezútešnejšie. Padá vytrvalý letný dážď a konár neďalekého stromu neustále udiera do okna izby. Hore ma nedržia len chemické látky, ktoré mám v sebe, aj keď ešte stále cítim, ako mi prúdia žilami, hoci ich tam nechcem. Na podlahe sedím už štyri hodiny a pozorujem, ako moju izbu postupne zaplavuje ponurý sivastý svit. Obklopujú ma pozostatky dôkladných príprav na večer, ktorý sa pred dvanástimi hodinami predou mnou rozprestieral plný prísľubov prijatia a uznania. Na posteli leží troje šiat a pred veľkým zrkadlom sú pohodené tri páry s nimi ladiacich topánok. Oči sa mi unavene zastavia na škvrne, ktorá ostala na koberci po tom, čo Sophie spadol môj nový bronzový púder a ja som sa nešikovne snažila utrieť ho kúskom papierového obrúska namočeným v pohári stuchnutej vody.

Zo šiat, ktoré som nakoniec mala na sebe, ostala pokrčená kôpka vedľa mňa – medzičasom som sa prezliekla do starého trička a legín. Pod očami mám rozmazaný mejkap a v jemných vráskach okolo suchých popukaných pier sa mi usadili zvyšky rúžu.

Sedím tu na podlahe už dlho, lebo sa nemôžem pohnúť. Čakala by som, že srdce mi bude biť ako opreteky, ale v skutočnosti mi ho pevne zvierajú železná päšť – tak silno, až som prekvapená, že vôbec tlčie. Všetko sa deje pomalým, pohrebným tempom. Ak by som si rukou založila vlasy za uši alebo by som niečo zodvihla z podlahy, pohyb by mi pripadal spomalený, a to bez ohľadu na to, ako rýchlo by som sa v skutočnosti pohla. Môj mozog sa z toho celého nevie vysomáriť, myšlienky mi lenivo preskakujú cez posledných niekoľko mesiacov a snažia sa prísť na to, ako sa to mohlo stať.

Asi sa to začalo pred niekoľkými mesiacmi, vtedy, keď prišlo nové dievča. Cez prestávku som počúvala, ako sa Sophie zhovára s Claire Barnesovou a Joanne Kirbyovou, no sama som toho veľa nenarozprávala. Sedeli sme na lavičke na vzdialenom konci školského ihriska. Všetky tri si v páse povyhrňali sukne, aby ich mali čo najkratšie, a mali ich také krátke, že si ich vlastne ani nemuseli obliecť. Matt Lewis z druhého konca ihriska pozoroval Sophie a bolo mi úplne jasné, na čo myslí. V ten deň konečne bolo vo vzduchu po prvý raz cítiť jar. Sedela som na konci lavičky a vychutnávala si slnko na tvári. Dúfala som, že odo mňa nebudú nič chcieť. Obloha svietila tou najbelasejšou modrou. Sophie a tie dve baby žiarili – ich neuveriteľne lesklé vlasy odrážali slnko a hladká zlatistá pleť sa trblietala. Samozrejme vedeli, ako pôsobia, neboli predsa na hlavu padnuté.

Sophie si opravovala maskaru a rozprávala o chlapcovi, s ktorým si niečo začala minulý víkend na oslave šestnástych narodenín Claire Barnesovej. Ako inak, mňa nepozvali. Claire a Joanne ma tolerovali len preto, že som sa kamarátila so Sophie a niekedy som mala pocit, že aj toto priateľstvo visí na vlásku.

„Bozkávali sme sa a aj všetko ostatné, a potom – viete, čo najtrápnejšie sa môže stať chalanovi? Tak *to* sa mu stalo.“

Claire a Joanne zvyškli.

„Preboha!“ spustila Claire. „Trapas! Pamätáte sa, ako som vtedy na Johnnyho oslave dopadla s Markom? Zišli sme na pole a robila som mu to ústami a pozerám, že sa nič nedeje. A viete čo? Normálne zaspal!“

Sophie a Joanne sa rozrehlili a ja som sa usmiala, aby som ukázala, že chápem, na čom sa smejú. Aspoň zhruba viem, čo znamená robiť to niekomu ústami, hoci podrobnosťami si nie som až taká istá. Už som si skúšala predstaviť, ako to niekomu robím, možno dokonca aj niekomu, kto sa mi veľmi, veľmi páči, ale nedokážem to. Ani netuším, ako na to – čo presne treba robiť ústami, jazykom. Až ma striaslo.

Claire sa naklonila k tým dvom, akoby sa im chystala odovzdať nejakú hlbokú múdrosť.

„Vám je hej, lebo je to pre vás stále nové, ale mňa už ten sex začína nudiť, viete? Dan to chce stále. Niekedy by som radšej išla do mesta, do kina alebo robila hocičo iné.“

Sophie a Joanne horlivo prikyvovali. Zvláštne, že hoci Sophie je úplne v pohode a zvyčajne dosť vyrovnaná, niekedy, keď je s Claire, vidím jej slabiny, praskliny na jej lesklej fasáde. Nedávno ma začali brávať so sebou po škole do mesta. Nadol schádzame všetky spolu, ale keď prideme k rieke, treba sa rozdeliť, lebo na úzky chodník sa nezmestia viac ako dve osoby vedľa seba. Zakaždým registrujem, ako Sophie a Joanne nenápadne bojujú o to, ktorá pôjde s Claire. So mnou nechce ísť ani jedna z nich.

Do dnešnej noci som nepobozkala žiadneho chlapca a pamätám sa, že v ten deň som sa modlila, aby to baby nezistili. Sophie o tom vie, ale podľa mňa to neprezradí. Aspoň že ma nezapájajú do rozhovorov na tieto témy. Bojím sa, aby som nepovedala niečo hlúpe, niečo, čo by prezradilo moju neskúsenosť. Väčšinu toho, čo viem o sexe, som sa dozvedela zo stránok časopisu pre mladých, aj keď by určite mohol byť obsažnejší. Žena, ktorá reaguje na problémy čitateľov, počíta s tým, že základ už máte zvládnutý, a používa slová a vyjadrenia, ktorých zmyslom si nie som úplne istá. Mohlo

by sa zdať, že sexuálna výchova v školách to pokryje, ale doteraz sme len pozerali prastaré video pôrodu zo sedemdesiatych rokov a zopár trápnych prednášok o penisoch a vagínach. To som vedela dokonca aj ja. Sľubná sa ukazovala jedine hodina, keď nám pani Cooková mala na banáne predviesť, ako sa navlieka kondóm. A hádajte, ako sa to skončilo – pani Cooková ochorela a museli nám stačiť informácie od žiakov, ktorí mali hodinu pred týždňom.

Nová baba sa volala Maria Westonová. Vyzerala v pohode, mala na sebe normálnu školskú uniformu, nič výnimočné, ale zase nevyzerala ani nudná. Slečna Allanová požiadala Sophie, aby sa o ňu postarala, no tá jej len ukázala toalety a jedáleň. Po celý zvyšok dňa ju ignorovala. Esther Harcourtová sa s ňou snažila skamarátiť, ale dokonca aj Maria, hoci nová, hneď zhodnotila, že Esther v oblečení zo sekáča a v okuliároch s hrubým rámom asi nebude cestou k spoločenskému úspechu v našej škole. A keď si pomyslím, že na základnej som sa s ňou priatelila... Rada som k nim chodievala, lebo Estherina mama nám dovolila tráviť celé hodiny v lese. Na druhej strane, boli to takí čudní vegánski hipisáci, takže na olovrant sme jedávali divné veci. Svojím spôsobom mi chýba, lebo sme sa celkom zabávali. Už by som sa s ňou však nemohla priateľiť – hrôza, len keď si to predstavím.

Na obede si Sophie k tej novej ani nesadla, a ani Esther sa už nesnažila, lebo Maria k nej počas doobedňajšej prestávky bola odmeraná. Keď som sa približovala k pokladni, začala som, tak ako každý deň, premýšľať, kam sa posadím. Maria sedela sama na konci stola, za ktorým bola už len skupinka najväčších biflošov vrátane Natashe Griffithsovej (Sophie ju volá „Omietka“, lebo tvár má oranžovú od mejkapu, a keďže na krk si ho nedáva, ostane jej načisto biely). Omietka vykladala niečo o domácej úlohe z angličtiny, ako jej ju pán Jenkins vychvaľoval a že ju požiadal, aby po hodine ostala v triede (o tom nepochybujem, lebo každý vie, že je to starý perverzák). Už-už som sa pohla ďalej a začínala som uvažovať, či by som si mohla sadnúť k Sophie (sedela s Claire a Joanne v ľavom rohu jedálne pri zadnom stole, ktorý sa, ani ne-

viem prečo, považoval za bombový – jedine, že ste na obed mali len jogurt, vtedy by bolo trápne sadnúť si tam), keď som zachytila Mariin pohľad. Jedla plnený pečený zemiak a počúvala, ako sa Natasha vychvaľuje esejou o Shakespearovi. Usmievala sa, akože Natasha trepe a netreba ju brať vážne. Sama neviem prečo, ale spomalila som.

„Je tu voľné?“

„Hej, jasné,“ odvetila a posunula podnos, aby mi urobila miesto. „Sadni si.“

Na stôl som položila tanier nepopulárnych lazaní plávajúcich v tuku, posadila som sa a zašpicateným koncom slamky som prepichla striebornú fóliu na jablkovom džúze. Praskla a z dierky vytiekla kvapka jantárovožltého nápoja.

„Ako ide prvý deň?“

„Vieš, ako to je... Je to ťažké... Chápeš...“

Zmĺkla.

„Takže v podstate na hovno?“ zaškerila som sa.

„Hej,“ usmiala sa s úľavou. „Tak nejako.“

„Kam si predtým chodila do školy? S rodičmi ste sa presťahovali?“

Maria sa hlboko sústredila na krájanie zemiakovej šupky. „Áno, bývali sme v Londýne.“

„Aha,“ vravím. Sťahovať sa v apríli je zvláštne, veď sa blížila záverečné skúšky.

Zaváhala. „Mala som nejaké problémy so spolužiačkami.“

Cítila som, že nechce, aby som z nej ťahala viac.

„Tu sú všetci milí,“ klamala som. „Nebudeš mať také problémy. S kamarátkami chodievame po škole do mesta, ak chceš, môžeš sa pridať.“

„Dnes nemôžem, lebo po mňa príde brat, pôjdeme domov pešo. Ale inokedy rada pôjdem.“

Hneď po obede sme mali matiku a Sophie pristála na vedľajšej stoličke. Po chvíľke ohovárania na záchodoch mala čerstvý mejkap a páchla parfomom Poison od Diora. Povedala som jej, že som

sa zhovárala s Mariou a že som ju zavolala s nami do mesta. Zhrozene sa obrátila ku mne.

„Pozvala si ju, aby išla s nami?“ V hlase jej zaznel varovný tón.

„Áno... nejaký problém?“ snažila som sa zníť sebaisto.

„Claire to vie?“

„Nie... ani mi nenapadlo, že by niekto mal niečo proti tomu.“

„Louise, najprv si sa ma mala opýtať.“

„Prepáč, len som si myslela... Je nová a...“ s rastúcou panikou som bezcieľne prekladala učebnice na lavici. Čo som vykonala?

„Viem. Lenže som o nej niečo počula, niečo, čo sa vraj stalo v jej bývalej škole.“

„Aha, hej, spomenula to, ale to by malo byť okej.“ Možno celá táto situácia nakoniec bude okej. „Nebola to pravda.“

„Predsa by to nepriznala, či? Povedala ti, o čo išlo?“

„Nie,“ pripustila som. Cítila som, že sa začínam červenať.

„Vidiš. Nabudúce, kým niekoho zavolaš, radšej si poriadne over fakty.“

Chvíľu sme mlčky počítali, ale všimla som si, že Sophie mi aj naďalej nakúka ponad plece a snaží sa odpisovať.

„Tak či tak dnes nemôže ísť,“ odvážila som sa, „má sa stretnúť s bratom.“

„Počula som, že je tiež trochu čudák. Ani ja večer nemôžem ísť do mesta. Mám niečo s Claire.“

Očividne som na tajné podujatie nebola pozvaná, preto som ani nič nepovedala. Prekvapilo ma, že Sophie necíti horúčavu, ktorá zo mňa vyžaruje, šok a obavy, ktoré sa mi valia cez všetky póry.

Keď zazvonilo, pozbierala si veci a utekala na ďalšiu hodinu. Po škole ma ani nepozdravila, rozchichotaná odišla s Claire Barnesovou a ani sa neobzrela. Stúpila som hrôzou – čo ak som si to u nej pokazila? Doriti! Čo teraz?

3. kapitola

2016

Som v takom šoku, že som ešte ani nevstala od kuchynského stola. Pred sebou mám otvorený Mariin profil na Facebooku. Myslel som plnú otázok. Kto to robí a prečo? Snažím sa zmieriť s hrôzostrašnou možnosťou, že Maria je doteraz nažive. Keď mi vyskočí nové upozornenie, s úzkosťou naň kliknem.

Organizačný výbor vás pozval na udalosť „stretávka ročníka 1989 strednej školy Sharne Bay High School“.

Stretávka? Horúčkovo klikám na odkaz a je to tam: Stretávka ročníka 1989 strednej školy Sharne Bay High School sa bude konať v sobotu o dva týždne v bývalej školskej posluchárni. Popri žiadosti od Marie je to ako nečakaná rana priamo na solar. Mohla by to byť náhoda? Prečo prišla v ten istý deň? Klikám na facebookovú stránku skupiny, ktorá podujatie organizuje, a hoci sa nedá zistiť, kto ju spravuje, zdá sa, že je pravá. Navrchu stránky s novinkami je pripnutý príspevok nášho bývalého učiteľa angličtiny pána Jenkinsa, ktorý očividne stále učí. Pohovorilo sa o ňom kadečo – klebety o dievčatách, ktoré museli po hodine ostať v triede, či o nazeraní do dievčenských šatní cez okno –, ale pochybujem, že na tých rečiach bolo niečo pravdy. Vtedy sme si všetci mysleli, že učiteľka

telesnej výchovy je lesbička, lebo má sklenené oko. Neboli by z nás veľmi spoľahliví svedkovia, to veru nie. Zvyšok nástenky je plný nadšených diskusií ľudí, ktorí sa chystajú na stretávku, a tiahne sa niekoľko mesiacov dozadu. Prečo ma doteraz nikto nepozval? Horí mi tvár a v očiach ma štípu zradné slzy. Ako ľahko a hlúpo sa nechám preniesť do minulosti... Ako rýchlo ma premôže známy pocit zahanbenia – zahanbenia z toho, že ma vynechali, že ma medzi seba nevzali. Doteraz k nim nepatrím. Hneď mi to napadlo.

Klikám na zoznam účastníkov a impulzívne hľadám jeho meno. Je tam. Z profilovej fotky na mňa žmúri a pravou rukou objíma niekoho mimo záberu. Sam Parker sa zúčastní. Prečo mi nič nepovedal? Iste, dnes už netrávime celé hodiny v rozhovore, ale mohol to spomenúť, keď som k nemu priviezla Henryho. Možno dúfal, že sa o tom nedozviem.

Vyskakujú na mňa ďalšie známe mená: Matt Lewis, Claire Barnesová, Joanne Kirbyová. Zbadám priezvisko Weston a na sekundu sa mi zastaví srdce, lebo si myslím, že je to Maria. Ale nie, je to Tim Weston, jej brat. Môjtybože! Nechodil s nami do školy, pretože bol o rok starší a navštevoval miestnu vyššiu strednú, no aj tak sa stretával so Samom a ďalšími chlapcami z nášho ročníka. Vlastne ma ani neprekvapuje, že sa chystá na stretávku. V zozname účastníkov nachádzam množstvo mien, niektoré poznám a iné nie. Toľko mien – a moje tam nie je.

Prezerám zoznam, až kým nenájdem Sophie. Vedela som, že v ňom bude. Klikám na jej profil. Pozerala som si ho už aj predtým, ale doteraz som odolala pokušeniu požiadať ju o priateľstvo. Tentoraz prechádzam rovno do zoznamu priateľov, Maria v ňom však nie je. Iste, nemusí to znamenať, že Sophie nedostala jej žiadosť o priateľstvo. Znamená to len, že ju zatiaľ nepotvrdila. Má päťstošesťdesiatštyri priateľov. Ja ich mám šesťdesiatdva a niektorých poznám len z práce. Už som rozmýšľala, že si vymažem účet, aby ma to nevtiahlo do tej čiernej diery, v ktorej len strácate čas a namiesto toho, aby ste sa venovali práci, si prezeráte svadobné fotografie niekoho, koho ani nepoznáte. Facebook je však pre mňa

dôležitý, hlavne posledných niekoľko rokov. Odkedy Sam odišiel, musela som trochu obmedziť svoje aktivity, aby sa mi nerozpadlo tých niekoľko dôležitých vecí, predovšetkým Henry a moje podnikanie. Nemám čas ani energiu na nič iné, ale vďaka Facebooku som nestratila kontakt s priateľmi a bývalými kolegami. Mám predstavu o tom, čo sa deje v ich životoch – ako vyzerajú ich deti a kde boli na dovolenke –, a tak je puto, ktoré nás spája, pri zriedkavých stretnutiach omnoho silnejšie, ako by bolo bez neho. Preto aj naďalej uverejňujem príspevky a reagujem na príspevky iných – aby som aspoň jednou nohou ostala v tom svete.

Zdvíha sa vietor a na okno zaklope vetvička vistérie, ktorú mám vysadenú z vonkajšej strany francúzskych okien. Ľakám sa, a hoci viem, že to nič nie je, vstávam a vyzerám z okna. Nič nevidím, lebo je už takmer úplná tma. Do okna sa zaprie náhly poryv vetra s kvapkami dažďa a znie to, akoby niekto na okennú tabuľu hodil hrst štrku. Odskočím a srdce mi bije ako splašené.

Sadám si späť ku kuchynskému stolu a klikám na Sophiinu profilovú fotku. Je to jedna z tých akože náhodných fotografií. Je na nej nádherná, a zároveň pôsobí tak, akoby išlo o nedbalú momentku. Pri bližšom pohľade však vidieť „prirodzený“ mejkap, poloprofesionálne osvetlenie, aj že pri úprave záberu boli použité filtre. Pri ešte bližšom pohľade vidieť aj vrásky, no musím uznať, že na svoj vek vyzerá naozaj dobre. Vlasy má ešte vždy ako bujný vodopád tekutého karamelu a postavu takú ako pred mnohými rokmi. Niet sa čo čudovať, ale je čo závidieť.

Uvažujem, či ma aj ona niekedy hľadala na Facebooku, a prejedem naspäť na svoju profilovku. Snažím sa vnímať ju jej očami. Tú fotografiu spravila Polly – sedím za stolom v bare s pohárom vína v ruke. Nový kritický pohľad odhaľuje osobu, ktorá má nízke sebavedomie a snaží sa pôsobiť „zábavne“. Nakláňam sa nad stolom a tričko s krátkymi rukávami odhaľuje nie veľmi obrisy ramien, ktoré sú protikladom Sophiiných vypracovaných paží medovej farby. Moje hnedé vlasy myšacieho odtieňa vyzerajú splasnuté a mám rozmazaný mejkap.